

Pikkuruinen verkkomeloni

Voisiko Weston tehdä jotakin auttaakseen Natea?

Amanda Joy Penrod-Jang
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Weston oli leikkimässä ulkona, kun kadun toisella puolella olevan talon luo ajoi auto ja iso muuttoauto. Autosta nousi monta lasta. Yksi heistä oli poika, joka näytti olevan Westonin ikäinen.

Weston juoksi sisään. "Äiti, isä! Tänne muuttaa uusi perhe!"

Isä kohotti katseensa projektista, jonka parissa hän työskenteli. "Sehän on hienoa."

"Haluan mennä tapaamaan heitä", Weston sanoi. "Tulisitko mukaan?"

"Totta kai!"

Weston ja isä kävelivät kadun toiselle puolelle uusien naapuriensa luo. Kun he koputtivat oveen, perheen äiti tuli avaamaan. Westonin ikäinen poika seisoj hänen takanaan.

Weston vilkutti. "Hei, minä olen Weston. Mikä sinun nimesi on?"

Poika astui esiin äitinsä takaa. "Minä olen Nate."

"Haluatko tulla meille leikkimään?" Weston kysyi.

Nate katsoi äitiään.

"Voit mennä", hän sanoi. "Tule vain ajoissa kotiin päivälliselle."

Sen jälkeen Weston leikki Naten kanssa miltei joka päivä.

Hän oli hyvin iloinen siitä, että hänellä oli uusi ystävä. He ajoivat pyörällä, uivat uima-altaalla ja leikkivät merirosvoja puistossa. Toisinaan Weston leikki myös Naten kotona. Naten koko perhe oli mukava!

Eräänä päivänä Naten isä sairastui todella pahasti. Hänen täytyi mennä sairaalaan. Sairaus paheni pahenemistaan. Nate ja hänen perheensä olivat hyvin huolissaan.

Westonkin oli huolissaan. Kaikki kirkossa paastosivat ja rukoilivat Naten isän puolesta. Myös Weston paatosi. Hän toivoi ihmettä. Mutta Naten isä kuoli.

Päivien kuluessa Weston näki, kuinka surullisia Nate ja hänen perheensä olivat. Hän halusi piristää heitä. Hän käveli kadun yli ja koputti Naten oveen.

"Minua ei huvita leikkiä tänään", Nate sanoi.

"Ai, selvä", Weston sanoi. Voisiko hän tehdä jotakin auttaakseen Natea?

Weston meni kotiin ja näki äitinsä. "Nate ei halua leikkiä", hän sanoi.

"Se on vaikeaa." Äiti halasi häntä. "Joskus kun ihmiset ovat surullisia, he tarvitsevat vain vähän aikaa yksinään."

Weston nyökkäsi. "Jos isä kuolisi, minäkään en varmaan haluaisi leikkiä."

Mutta Weston halusi silti auttaa Natea ja hänen perhettään tuntemaan olonsa paremmaksi. Hän sai ajatuksen. "Missä sakset ovat?" hän kysyi. "Haluan antaa Natelle jotakin meidän puutarhasta!"

Weston meni takapihalle ja etsi jotakin, mitä antaisi ystävälleen. Hän katsoi multaa, johon he olivat istuttaneet porkkanoita. Mutta ne eivät olleet vielä kasvaneet tarpeeksi. Hän tutki hedelmäpuita mutta näki vain paljaita oksia.

Sitten Weston katsoi isolehtisen köynnöskasvin alle. Hän työnsi muutamia lehtiä syrjään ja löysi pikkuruisen vihreän verkkomelonin, joka kasvoi köynnösten joukossa. Tämä oli se verkkomeloni, jonka hän oli itse istuttanut ja jota hän oli kastellut!

Toivottavasti Nate ja hänen perheensä pitävät meloneista. Weston leikkasi sen irti köynnöksestä ja kantoi sen sisään. Sitten hän kirjoitti viestin lahjansa mukaan.

Kun kortti oli valmis, Weston asetti huolellisesti verkkomelonin ja kortin Naten ovelle. Sitten hän soitti ovikelloa ja juoksi kotiin niin nopeasti kuin vain voi. *Toivottavasti he pitävät siitä*, Weston ajatteli.

Myöhemmin Weston näki Naten perheen naapuruston grillijuhlissa.

"Se oli kaikkien aikojen paras verkkomeloni!" Naten sisko sanoi.

"Me ei aluksi tiedetty, mikä se oli." Nate sanoi nauraen.

"Luulimme sitä oudoksi kookospähkinäksi!"

"Kiitos ihanasta lahjasta", Naten äiti sanoi.

Westonilla oli sisimmässään lämmin tunne, kun Nate halasi häntä. Hän ei voinut poistaa ystävänsä surua, mutta pikkuruinen verkkomelonikin saattoi tuoda hymyn kasvoille.